

Drobátko o církvi

Základ kázání: 1 Pt 2, 1-7

Čtení: Ez 36, 25-27

Vážené shromáždění, máme pár týdnů před obdobím, ve kterém se konávají sborová shromáždění. Je to shromáždění té konkrétní církve, konkrétního sboru, ve kterém se mohou a nemusejí otevřít mnohá potřebná a důležitá témata. A tak bych dnes chtěl promluvit o církvi, o tom, jak je tvořena. Což je téma, které se pravděpodobně dotkne různých citlivých míst - budiž, je to čas od času nutné.

Apoštol Pavel mluví o tom, že církev je „Kristovým tělem“ do něhož je člověk vstípen křtem a večeří Páně. Členem naší církve se ve většině případů stávají lidé právě křtem, a to nejčastěji v dětství. Vedle představy toho mystického Kristova těla, kde různí lidé představují různé končetiny, tělesné orgány, aby to mohlo fungovat atp. Vedle toho najdeme v Novém zákoně obrazy jako že církev je společenství „svatých“ , že je to „dům boží“ , že církev je jako „královské kněžstvo“ , že je to „putující lid Boží“ , „Kristovo stádo“ . A nakonec ještě zajímavý obraz, který koření hluboko ve Starém zákoně a má vykvést až na konci časů, a to že církev je „Kristova nevěsta“ , a že si pro ni Hospodin jako ženich jednou přijde. Jak slyšíte, tak těch obrazů, těch přirovnání je docela dost. Já se dnes zaměřím jen na několik z nich.

I : Apoštol Petr na začátku druhé kapitoly rozvíjí téma, které postupně graduje. Píše o tom, jak se jako křesťané máme chovat, jak vypadá ta bratrská láska. A objeví se tam slova: „vždyť jste okusili, že Pán je dobrý.“

Co přivádí lidi do církve? Já v ní vyrostl, ale možná by mohl promluvit někdo kdo se do církve přidal - abych tak řekl - „dobrovolně“, z vlastního rozhodnutí v dospělosti. Takový člověk asi řekne: „Někdo mě pozval, někdo mě potkal, někdo mi povídal

cosi o Bohu, četl mi z Bible, modlil se za mě.“ Petr tady píše o tom, že člověk „okusí že Pán je dobrý.“ Jak to okusí? Jak to zjistí? Musí nějak zjistit, že na tom něco je. Děje se to, o čem píše Petr ve čtvrtém verši, že takový člověk „přichází k živému kameni.“

Je to zvláštní metafora. Když se někde objeví slovo „neživé“, tak mě jako první věc napadne právě kámen. Živé kameny prodávají různě v květinářstvích, možná to znáte. Latinsky se jmenují „lithops“ a vypadají asi jako dvě zavřené pěsti vedle sebe, je to sukulent. Tak to je naštěstí něco jiného, než Petr myslel. Petr měl na mysli spíše to, že každý z nás je kámen. Každý z nás je stavební jednotkou. Každý patříme na nějaké konkrétní místo stavby. Máme společně něco tvořit.

A my máme přijít k živému kameni. Nemáme být chladní jako „kámen“, bez srdce, bez slitování, nemáme být neteční, tvrdí. Jak jsme o tom slyšeli v prvním čtení u proroka Ezechiele. Píše tam o pokropení živou vodou. Člověku se okamžitě vybaví křest, a Ježíšova slova k samařance u studny, že právě On je ta „voda živá.“ Vracím se k tomu, co píše apoštol, že taky křtem jsme včlenění do církve.

Ezechiel dál píše: „Odstráním z vašeho těla srdce kamenné, a dám vám srdce z masa.“ Značí to změnu! Z neživého kamene vzniká cosi živého. Ze srdce kamenného se najednou rozbuší životem srdce z masa. Ezechiel pokračuje opět velmi pozoruhodně: „Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.“ Myslím, že je tu řeč o Duchu svatém, že je to Ezechielovo vidění toho, co s námi Bůh zamýšlel.

I I: A Kristus je počátek té lidské změny. Vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům! To je jedna z těch symbolik církve. Není to vůbec o budově jako takové. Není to o těch „mrtvých kamenech“ ze kterých se skládá tento kostel a fara. Je to o živých kamenech, kterými máme být my.

Možná jste někdy zakopli na zahradě nebo někde v trávě o

zapomenutou cihlu. Taková cihla sama o sobě někde v kopřivách, ta toho nic moc neudělá, nanejvýš vás z toho bolí noha, když kopnete silně. Cihly složené na paletě někde ve stavebninách, to už je lepší ale je to pořád jen složený materiál, který nic moc netvoří. Ale cihly poskládané do domu, to už dává teplo, bezpečí, domov, suché obydlí. To už je něco významnějšího. A vidím v tom tu podobnost s křesťanem. Že křesťané jsou spolu schopni, a navíc pověření budovat církvev.

Vzpomeňme na verš z Matouše, kde Ježíš říká (Matouš 18, 20): „Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ Když lidé přijdou k tomu živému kameni a „okusí, že Pán je dobrý“, tak potom se z nich stává Kristovým znovuzrozením něco jako dům. To je po mém soudu to, co lidi zvenčí přitáhne. Začíná se budovat jakási stavba. A jako v každé správné stavbě, má také tady každá cihla své místo. Tím nabývá důležitosti, že do stavby patří. Že do stavby přijdu a něco tam znamenám. Že když bych tam nebyl, tak dovnitř tou dírou bude třeba foukat. Církev tvoří živé kameny, a každý má své místo.

I II: V souvislosti s podobností o hřivnách, o talentech, schopnostech, duchovních darech - je třeba si uvědomit co zrovna já jako ten živý kámen mám celé svatbě nabídnout. Jak ten tvar, který já jako kámen mám - jak se ten tvar dá nejlépe využít. Jak použít své schopnosti, svá obdarování, jak správně realizovat to co mám přinést sboru do kterého patřím. Od vedení mládeže po přípravu pohoštění, jakákoli služba je služba.

V jednom sboru (ne v Jihlavě, ani Strážově ani v Opatově) jsem zaslechl takovou zvláštní myšlenku, že by na sboru měl ty křesťanské činnosti provádět pouze farář. Nebylo to přímo řečeno, ale jako by za tím byla myšlenka, že farář je k tomu jediný povoláný, schopný.

O kousek dál v 1 Petrově 2, 9 stojí: „Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu“, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého

podivuhodného světla.“ Vy všichni jste kněžstvo Boží. Ta námitka, o které jsem mluvil by snad patřila do prostřední novozákonního židovstva. Tehdy byli kněží pouze z jednoho izraelského kmene, a to z rodu Levi. Petr tady říká, že vy máte být nejen živými kameny, ale v tom chrámě, v té duchovní stavbě máte být kněžstvem všichni.

Farář může být lépe vybaven vzděláním které nabyl na fakultě, možná zkušenostmi, různými pomůckami atp. ale farář je pořád jen člověk. Je to taky kámen, a právě jako takový nemůže být v té stavbě všude. Sám farář nemůže tvořit církev. Jeden kámen dům neudělá. Farář na sboru nemá, a dokonce ani nemůže zastávat všechno, všechny funkce. Jednak farář jako třeba já určitě všechno neumí - pustit mě na účetnictví by sbor pravděpodobně přivedlo k bankrotu. Za druhé je k takové činnosti nutné někde regenerovat mentální kapacitu - jen výjimeční kolegové dokážou jet non-stop a neskončit v péči psychiatra. Za třetí pak práce v nějakém týmu lidí přináší obohacení o pohledy, schopnosti, názory a nové možnosti sborové práce. Zúčastnění lidé si tu kterou část sborového života spíš osvojí a jsou v ní víc doma.

V praxi tomu zapojení dalších lidí do sborového života říkáme „laický živel.“ Já vyrůstal paralelně v ČCE a ve sboru CB. A tohle je zrovna kategorie, která tomu sboru CB fungovala výborně.

Něco takového nám konec konců ukládá i církevní řád. §2 Církevního zřízení: Článek 2: „(Církev) od svých členů žádá, aby pilně četli Písmo svaté, aby setrvali v bratrském obecnství života kolem Slova Božího a svátostí, vychovávali spolu s církví své děti ve víře, společně oslavovali Boha, osvědčovali svou víru životem podle evangelia, v lásce sloužili svým bližním a nesli odpovědnost za zajištění hmotných potřeb církve.“

Mám za to, že mnozí si z toho odnesli jen to poslední „zajištění hmotných potřeb církve.“ Sbírký nám jdou, to ano - a dodávám že to je moc dobře. Akorát nesmí zůstat jen u toho. Křesťanem, tím živým kamenem, cihlou, součástí společenství, Božího domu -

tímhle vším nejsem kvůli tomu, že sem tam pustím do kasičky „stovku.“

Význam to má také v tom, že v prostoru, kam patřím, v té církvi nemám žádného zástupce. Nemám někoho, kdo mě před Bohem zastupuje, jakéhosi „mluvčího pro věci duchovní.“ Nezastupuje mě kazatel nebo staršovstvo, ale já sám jsem ten kněz, který má přednášet živé oběti Bohu. Vztah mezi mnou a Bohem je opravdu „vztah mezi mnou a Bohem.“ Jediný prostředník je Ježíš Kristus, ten nám o Bohu Otci řekl nejvíc, ten nám ho zjevil, díky němu máme nějakou představu, to ano. A je to právě Kristus, od kterého přijímáme pověření být kněžstvem, svědčit o Bohu, navzájem se povzbuzovat, potěšovat se, modlit se jedni za druhé atp.

IV: „Abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.“ Vidím v tom to, že když se rozhodnu někam patřit, tak jdu s kůží na trh. Je to nějaká oběť, služba.

Představte si, že najdete třeba diamant někde na zahradě. A ta přírodní forma diamantu je prostě surová, neopracovaná, asi i špinavá. Musí se obrousit, teprve tím dostane hodnotu. A podobně když se zapojím do církve jako živý kámen, tak mě to začne nějak obrušovat. To společenství by mě mělo začít nějak tvarovat - a není to nutně špatně. Hodnota diamantu je právě v tom, jak je vybroušen. Ten surový kámen nemá takovou hodnotu.

A vy, kteří jste třeba v církvi déle tak určitě víte, že tohle obrušování někdy docela bolí. Bolí střety názorů a priorit. Bolí to obrušování protože „támhle ten je jiný než já, a támhle toho umí o tolik víc...“

V listu Římanům 12,1 píše Pavel: „Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba...“ To je velice podstatné. Pán Ježíš kritizoval u farizejů mmj. to, že oni radši přinášeli nějaké dary, radši přinášeli nějaké oběti, peníze, zboží atp. než sebe.

Vezměme to jako zrcadlo, které nám slovo Boží nastavuje.

Jestli to není tak trochu podobné i v našem případě, že třeba i my radši, než abychom přinesli sami sebe, svou kůží na trh, tak radši přineseme „něco.“ Bohumilá oběť je také, a hlavně praktická služba ostatním.

Na závěr vás chci povzbudit. Určitě za staršovstvo (za vašeho faráře) i za mnohé další můžu velmi poděkovat všem kteří se podílejí na sborové činnosti, i těm kteří přispívají jakýmkoli dalším způsobem. Toho si opravdu všichni vážíme a oceňujeme to, je to potřebné.

A v souvislosti s tím, co dnes zaznělo vás všechny chci namotivovat k hledání toho jak sebe - jako ten živý kámen - použít v té „živé budově“ církve, v tomto sboru. Má to smysl, a je to práce pro Boha. Nějakým způsobem se tak zapojíme do budování Božího království, které pak v plnosti uzříme až skončí dny.

Takže je to vlastně výzva k tomu dát se na cestu. Naším dohledným cílem je „být na cestě.“ A ani teď a tady nejsme náhodou, nejsme tu zbytečně. Silnou myšlenkou křesťanství je, že se už v tomto světě budou pohybovat lidé motivovaní láskou. Vlastnosti té naší mise, našeho úkolu na zemi jsou odpouštění, láska, nastavování další tváře, rozdávání dobra, nepočítání křivd, hledání toho, jak můžeme pomoci lidem kolem nás, jak rozšiřovat zvěst o Božím osvobození k dalším lidem, jak můžeme být užiteční v církvi i na svém pracovišti, v sousedství...

Jak to píše apoštol Pavel: „...to ať je vaše pravá bohoslužba.“

K tomu nám dopomáhej Bůh

Amen